

der er rimeligt Brug for. Det vil man ikke gøre, og det bør man heller ikke gøre. Hvor meget Anskuelse om, hvad Staten vil indbringe, kan differere, ser man ogsaa deraf, at den samme Finansminister, som senere hen foreslog en Brændevinsstat til 1 Krone pr. Pot ren Alkohol og beregnede, at Forbruget vilde synke til Halvdelen, har i 1886 i Anledning af et Forslag, som blev indbragt ved privat Initiativ her i Tinget, og som gik meget videre, idet det gik ud paa en Afgift af 1 Krone pr. Pot 8 Graders Brændevin, sagt, at et saadant Forslag ikke vilde bringe Forbruget mere ned end $\frac{1}{3}$. Nogle Aar efter mener han, at en Skat, som kun er halvt saa stor, vil bringe Forbruget ned til det halve. Det viser, hvor uhyre svævende Begreberne ere om den Ting, og mig imponerer det ikke, hvis den højtærede Finansminister siger, at det er vore højeste sagkyndige, som mene, at Forbruget vil gaa ned til det halve. I den Henseende ere selv de udmærkede sagkyndige, der have siddet i Toldkommissionen sammen med os, og hvis Dygtighed jeg fuldt ud anerkender, i Grunden ikke mere sagkyndige end alle vi andre, det er et rent Støn, en rent privat Mening, og den ene kan her, som sagt, være lige saa god som den anden. Men i hvert Tilfælde, selv bortset fra dette, selv om jeg accepterer den ærede Ministers Beregninger, vil der her fremkomme 3 Mill. Kr. mere, end Statskassen har Brug for, og det anser jeg i og for sig for noget ganske forkasteligt. Naar der henvises til sociale Løve, som kunde nødvendiggøre betydelig større Skatteindtægt, svarer jeg dertil: Jeg vil se de sociale Løve først. Lad os først vedtage de sociale Løve og se, om vi kunne faa dem i en saadan Skikkelse, at der er saa stor Fordel derved for den almindelige Befolkning, at det er værdt at ofre ekstra Midler derpaa, saa finde vi nok de ekstra Midler, hvis vi ikke kunne afholde dem af Statskassens almindelige Indtægter, hvad vi mange Gange have gjort selv ved store og gennemgribende økonomiske Reforme.

Jeg skal nu slutte disse Bemærkninger og bede det høje Ting undskyld, hvis de have været noget vidtløftige. Vi, der have siddet i Toldkommissionen og arbejdet med denne Sag i $1\frac{1}{2}$ Aar, tale os let varme, naar vi komme ind paa den. Det maa være min Undskyldning. Jeg vil da sige, at jeg nærer det samme Haab, som det ærede Medlem for Holbæk (Fogtmann) udtalte forleden, at Folketinget vil tage denne Sag op med al mulig Energt og behandle den jærdig saa hurtigt, som det kan gøres for den forsvarlige Behandlings Skyld. Det er mit

Haab og min Tro, at Folketinget vil behandle den i den samme Smødekommens og Fordrageligheds Aand, hvori vi have behandlet den i Toldkommissionen fra Mindretallets Side. Vi ere jo ikke ufejlbare. Hvad Mindretallet har gjort, er selvfølgelig ikke ufejlbarligt, og der vil vist findes store Fejl saavel i den ene som den anden Retning. Det kan jo rettes her. Det er ikke noget, der staar urokkelig fast. Vi indrømme, at vore Resultater bero for en stor Del paa et Støn, og meget kan gøres anderledes. Men det, det kommer an paa, er, at Landen er den samme, at man ikke stiller Sagen alfor meget paa Spidsen. Det har man for øvrigt aldrig villet fra Folketingets Side. Folketinget har aldrig været yderliggaaende i Toldspørgsmaal, har aldrig høvbet, hvad man kunde kalde en radikal Frihandelspolitik, det har aldrig sagt, at de Virksomheder, der ere voksede op under Toldbeskyttelsen, og som have indrettet sig paa den, pludselig skulde berøves deres Beskyttelse. Man har altid villet indrømme dem en Beskyttelse, som de formentlig kunde eksistere videre paa, undtagen hvor Spørgsmaalet er om den Art Virksomheder, som ere saa unaturlige her i Landet, at der maatte en saa høj Beskyttelse til, at det blev en utaalelig Byrde for Befolkningen, saa at selve Beskyttelsens Højde viser, hvor unaturlig Beskyttelsen er. Jeg haaber, at den Fordragelighedens og Sindighedens Aand, som har udmærket hidtidige Toldforhandlinger, og som Mindretallet i Toldkommissionen har gjort sig Umage for at følge, maa blive fulgt videre under Sagens Behandling. — Der er en Ting til, jeg maa sige, skønt jeg her maa modsigte det ærede Medlem for Holbæk, hvis Anskuelse i Told-sagen jeg ellers i alt væsentlig deler. Det ærede Medlem mente, at den toldbeskyttede Storindustri var lige saa interesseret i en Toldreform som den almindelige Befolkning. Den var interesseret deri — maaske opfattede jeg det forkert, men jeg tror, det var omtrent det, det ærede Medlem mente — da den ogsaa havde Brug for Ophævelsen af forskellige Urimeligheder og Meningsløsheder, der ere komne ind i Toldloven, Brug for Ophævelsen af Told paa Kaa- og Hjælpestoffer o. s. v. Det har det ærede Medlem Ret i, men vi maa ikke glemme, at der er en Kreds af Virksomheder her i Landet, som sidder inde med et kolossal Statteprivilegium, som i Betydning langt, langt overvejer alle de Tøttelser, de nogen Sinde kunde tænke at faa paa Kaa- og Hjælpestoffer, og alle de Tøttelser, en rationel Ordning af Toldloven nogen Sinde kunde tænkes at byde dem. Disse Folk ville — jeg bebrej-